

Sygn. akt I C 2768/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 10 luty 2014 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w następującym składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Zalewska

Protokolant: Sylwia Krynicka

po rozpoznaniu w dniu 10.02. 2014 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa Z. D. (1)

z udziałem -

przeciwko P. P. (1)

o zapłatę

orzeka

- 1. zasądza od pozwanego P. P. (1) na rzecz powódki Z. D. (1) kwotę 1.600,00 zł (jeden tysiąc sześćset złotych) wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 26 czerwca 2013 r. do dnia zapłaty,**
- 2. w pozostałym zakresie oddala powództwo,**
- 3. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 30,00 zł z tytułu zwrotu kosztów procesu.**

I C 2768/13

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 26 czerwca 2013 (data P. Sądu) powódka Z. D. (1) wniosła o zasądzenie o pozwanego P. P. (1) kwoty 1.600,00 złotych wraz z odsetkami ustawowymi od dnia 12 kwietnia 2011 roku do dnia zapłaty oraz wniosła o nadanie orzeczeniu klauzuli wykonalności.

W uzasadnieniu pozwu wskazała, że pozwany podjął się świadczenia pomocy prawnej w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po J. W. (1) oraz w sprawie o dział spadku na rzecz powódki. W związku ze świadczeniem pomocy prawnej pozwany pobrał zaliczkę w wysokości 1.600,00 złotych. Pozwany nie podjął jednak żadnych czynności w sprawie w związku z tym powódka zażądała zwrotu dokumentów i pobranej zaliczki przez pozwanego. Pozwany zwrócił dokumenty, wypowiedział pełnomocnictwo, ale nie zwrócił zaliczki. Pomimo kolejnego wezwania do zwrotu wpłaconej zaliczki, pozwany nie dokonał jej zwrotu (pozew wraz z załącznikami –k.1-14)

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18 września 2013 roku w sprawie o sygn. akt I Nc 4979/13 Sąd Rejonowy dla Warszawy-Śródmieścia w Warszawie nakazał pozwanemu P. P. (1) aby zapłacił powódce kwotę wskazaną w pozwie wraz z odsetkami ustawowymi oraz kosztami zastępstwa procesowego. (Nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 18.09.2013 r., sygn. akt I Nc 4979/13 – k. 21)

W sprzeciwie od nakazu zapłaty pozwany P. P. (1) wniósł o uchylenie nakazu zapłaty i skierowanie sprawy do postępowania zwykłego oraz o oddalenie powództwa w całości i zwrot kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazał, iż powódka wraz z innymi osobami zawarła umowę i podpisała pełnomocnictwo wraz z innymi mocodawcami na prowadzenie sprawy spadkowej. Kwota zaliczki wpłacona przez powódkę obejmowała działania polubowne oraz porady dla mocodawców. Pozwany swą pracę wykonał mimo, iż powódka nie przesłała potrzebnych dokumentów, umożliwiających nadanie sprawie biegu (sprzeciw pozwanego od nakazu zapłaty- k.24-28)

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

Radca prawny P. P. (1) podjął się świadczenia pomocy prawnej w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku po J. W. (1) oraz działu spadku po J. i J. małżonkach W. na rzecz Z. D. (2). (okoliczność bezsporna)

W dniu 24 marca 2011 roku powódka uiściła zaliczkę wysokości 800,00 złotych za prowadzenie sprawy o podział spadku w sprawie II Ns 1262/08 oraz w dniu 12 kwietnia 2011 roku zaliczkę w wysokości 800,00 złotych za zniesienie współwłasności (okoliczność bezsporna, dowody wpłaty z dnia 24.03.2011r ora dowód wpłaty z dnia 12.04.2011r. –k.3)

Pismem z dnia 29 grudnia 2011 roku powódka zwróciła się do pozwanego o zwrot dokumentów i rozliczenia się z pobranej zaliczki. (pismo powódki z dnia 29.12.2011r.-k.4)

Pozwany odesłał oryginały dokumentów oraz wypowiedział pełnomocnictwo, informując jednocześnie powódkę, iż wobec nie dostarczenia przez powódkę odpisów aktu zgonu J. W. (1) oraz J. W. (2) niemożliwa jest dalsza kontynuacja zlecenia (pismo pozwanego do powódki z dnia 9.01.2012r.-k.5)

Zastępca Rzecznika Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. na skutek zawiadomienia powódki wszczął dochodzenie w sprawie czynu polegającego na naruszeniu zasad etyki zawodowej dotyczącego radcy prawnego P. P. (1). (zażalenie powódki z dnia 10.08.2012r. –k.6, Postanowienie o wszczęciu dochodzenia przeciwko pozwanemu z dnia 29.10.2012r.-k.8-13 verte)

Okręgowy Sąd Dyscyplinarny Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. uznał radcę prawnego P. P. (1) winnym popełnienia czynu i wymierzył mu karę pieniężną w kwocie 3.200,00 złotych. (Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W. z dnia 20.02.2013 r. w sprawie o sygn. akt D 56/2012 –k.9-13 verte)

Pismem z dnia 4 marca 2013 roku powódka wezwała pozwanego do zwrotu kwoty 1.600 złotych tytułem pobranej zaliczki.(Pismo powódki do pozwanego z dnia 4.03.2013r. –k.14)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o załączone do akt sprawy, a wskazane wyżej dokumenty których autentyczność, w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału dowodowego, nie budziła żadnych wątpliwości i nie była kwestionowana przez żadną ze stron postępowania.

Na rozprawie pozwany wnosił o dopuszczenie dowodu z zeznań K. L. (1) na okoliczność nawiązania kontaktu z K. L. (1), rozmów z nią przeprowadzanych, prób nawiązywania kontaktu, wysyłania pisma. Sąd jednak oddalił wniosek pozwanego jako spóźniony, o czym w dalszych ciągu uzasadnienia.

Sąd zważył co następuje:

Na wstępie zauważyć należało, iż strony niniejszego postępowania łączyła umowa zlecenia uregulowana w przepisach art. 734-751 k.c., będąca podstawą udzielonego przez powoda pełnomocnictwa.

Zgodnie z art. 734 § 1 k.c. przez umowę zlecenia przyjmujący zlecenie zobowiązuje się do dokonania określonej czynności prawnej dla dającego zlecenie natomiast Art. 743 k.c. stanowi, że jeżeli wykonanie zlecenia wymaga wydatków, dający zlecenie powinien na żądanie przyjmującego udzielić mu odpowiedniej zaliczki.

Z kolei art. 746 § 1 stanowi, iż dający zlecenie może je wypowiedzieć w każdym czasie. Powinien jednak zwrócić przyjmującemu zlecenie wydatki, które ten poczynił w celu należytego wykonania zlecenia; w razie odpłatnego zlecenia obowiązany jest uiszczyć przyjmującemu zlecenie część wynagrodzenia odpowiadającą jego dotychczasowym czynnościom, a jeżeli wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu, powinien także naprawić szkodę natomiast § 2 stanowi, iż przyjmujący zlecenie może je wypowiedzieć w każdym czasie. Jednakże gdy zlecenie jest odpłatne, a wypowiedzenie nastąpiło bez ważnego powodu, przyjmujący zlecenie jest odpowiedzialny za szkodę.

W razie wypowiedzenia przez przyjmującego zlecenie przepis art. 746 § 2 k.c. nie reguluje zagadnienia wzajemnych rozliczeń stron. Wydaje się jednak, że przyjmujący zlecenie powinien wydać dającemu zlecenie wszystko, co dla niego uzyskał przy wykonaniu umowy, a także złożyć sprawozdanie (art. 740 k.c.). Zobowiązany jest również do rozliczenia się z zaliczek udzielonych w celu wykonania zlecenia (por. L. Ogiegło (w:) System prawa prywatnego, t. 7, 2001, s. 364).

W toku niniejszego postępowania powódka wskazywała, że pozwany podjął się świadczenia pomocy prawnej w sprawie o stwierdzenie nabycia spadku oraz w sprawie o dział spadku na rzecz powódki. Z tego tytułu powódka uiszczała zaliczkę w dwóch ratach po 800 złotych. W związku z nie podjęciem czynności przez pozwanego powódka zażądała zwrotu dokumentów i zwrotu zaliczki. Pozwany w odpowiedzi na pismo powódki zwrócił dokumenty i wypowiedział pełnomocnictwo, jednak nie zwrócił uiszczonej przez powódkę zaliczki.

Pozwany podniósł w sprzeciwie od nakazu zapłaty, że powódka wraz innymi osobami zawarła umowę i podpisała pełnomocnictwo wraz z pozostałymi mocodawcami na prowadzenie sprawy spadkowej. Wskazana kwota zaliczki obejmowała działania polubowne oraz porady prawne dla mocodawców. Pozwany twierdził, iż swą pracę wykonał, mimo że powódka nie dostarczyła potrzebnych dokumentów do złożenia wniosku.

Nie ulega wątpliwości, iż to powódka wpłaciła dwukrotnie kwotę zaliczki po 800 złotych na prowadzenie spraw spadkowych przez P. P. (1) i temu Sąd dał wiarę. Jeżeli wpłacona kwota zaliczki obejmowała także świadczenie pomocy na rzecz innych osób, to kwestia rozliczeń pomiędzy nimi z tego tytułu im powinna być pozostawiona. Na poczet niniejszej sprawy przyjąć bowiem należy, że to powódka wpłaty ww. kwoty dokonała – ona to bowiem widnieje na potwierdzeniach uiszczenia sumy 1.600,00 zł.

Sąd zważył, że w opisanym sporze należało przyznać rację powódce. Nie ulegało bowiem wątpliwości, że pozwany P. P. (1) pomimo, iż pobrał zaliczkę w wysokości 1.600,00 złotych nie podjął czynności do których był umocowany i pomimo wezwań do zwrotu uiszczonej zaliczki nie zwrócił jej pozwanej.

Powyższe poniekąd potwierdza Orzeczenie Okręgowego Sądu Dyscyplinarnego Okręgowej Izby Radców Prawnych w W., w którym uznano pozwanego winnym popełnienia czynu polegającego na naruszeniu zasad etyki zawodowej poprzez iż pobrał zaliczkę w wysokości 1.600, 00 złotych i nie podjął do dnia 9 stycznia 2012 roku żadnych czynności (tj. do dnia wypowiedzenia pełnomocnictwa). Pełnomocnik mimo, iż pobrał zaliczkę i nie podjął żadnych czynności winien w chwili wypowiedzenia pełnomocnictwa zwrócić powódce uiszczonej przez nią zaliczkę.

Pozwany mimo, iż nie otrzymał od powódki stosownych dokumentów do złożenia wniosku w Sądzie, mógł ją pouczyć o możliwości wydania zaświadczenia, które umożliwiałoby powódce podjęcie dalszych czynności.

Sąd nie uwzględnił argumentów wniesionych przez pozwanego w sprzeciwie od nakazu zapłaty. Pozwany nie przedstawił żadnego dowodu na okoliczność swych tez, potwierdzającego wskazane przez niego okoliczności. P. P. na rozprawie w dniu 10 lutego 2014 roku wniósł

o dopuszczenie dowodu z zeznań K. L. (1) na okoliczność nawiązania z nią kontaktu, rozmów z nią przeprowadzanych, wysyłania pisma. Okoliczności te jednak powinny zostać wskazane przez pozwanego sprzecznie od nakazu zapłaty. Pozwany wykonujący zawód profesjonalnego pełnomocnika, powinien wiedzieć, iż takie okoliczności należy zgłosić w sprzecznie, nie zaistniały bowiem w sprawie żadne okoliczności uzasadniające uznanie owej zwłoki w zgłoszeniu wniosku dowodowego za usprawiedliwione. Twierdzenia pozwu i jego osnowa nie uległa zmianie, znane były wszelkie okoliczności faktyczne, stąd brak jest podstaw do przyjęcia, że zgłoszenie ww. wniosku na rozprawie zamiast w sprzecznie od nakazu zapłaty można traktować jako usprawiedliwione.

Sąd, kierując się dyspozycją art. 207 § 6 k.p.c. oraz art. 503 § 1 k.p.c., wskazujących na konieczność koncentracji materiału dowodowego, oddalił wniosek pozwanego o przeprowadzenie dowodu z zeznań świadka jako spóźniony. Należy także podkreślić, że okoliczności dotyczących działań mających na celu rozmowy pojednawcze nie zostały wykazane w żadnej mierze w innych sposób, np. nie przedłożono żadnej kopii pisma w tej sprawie skierowanego do K. L. a dotyczącego ugody, czy innych kwestii związanych ze sprawą.

Nie ma więc żadnego dowodu na okoliczności wywodzone przez P. P., mające obalić twierdzenia pozwu.

Mając powyższe na uwadze Sąd zasądził od pozwanego na rzecz powódki kwotę 1.600,00 złotych.

Co zaś się tyczy odsetek, to zgodnie z treścią art. 481 k.c. jeśli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Natomiast zgodnie z art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie co do rozmów ugodowych powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Dłużnik opóźnia się więc z wykonaniem zobowiązania, gdy nie spełnia świadczenia w terminie oznaczonym lub wynikającym z właściwości zobowiązania, a w przypadku gdy termin nie zostanie w taki sposób oznaczony, jeśli nie spełnia świadczenia niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Świadczenie główne staje się więc wymagalne z chwilą upływu terminu lub niezwłocznie po wezwaniu ze strony wierzyciela. Dlatego w orzecznictwie przyjęto, że przy braku oznaczenia terminu świadczenia art. 481 k.c. wiąże powstanie stanu opóźnienia z wezwaniem do zapłaty (por. art. 455 k.c.) – wyrok SN z dnia 27 marca 2000 r., III CKN 638/98, LEX nr 51370. Z kolei odsetki za opóźnienie należy liczyć niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania, chyba że termin świadczenia został oznaczony lub wynika z właściwości zobowiązania (art. 481 § 1 i art. 455 k.c.) – wyrok SN z dnia 21 lutego 1989 r., I CR 14/89, LEX nr 374465. W zakresie zasądzonej kwoty Sąd uwzględnił częściowo żądanie odsetkowe powódki wyrażone w pozwie. Powódka domagał się odsetek ustawowych od dnia 12 kwietnia 2011 roku. Powódka nie dołączyła jednak dowodu odbioru przez pozwanego pism wzywających do zwrotu uiszczonej zaliczki. Wobec powyższego Sąd zasądził odsetki ustawowe od dnia wniesienia pozwu tj. od dnia 26 czerwca 2013 roku w pozostałym zakresie powództwo oddalił. (pkt. I i II wyroku)

Rozstrzygnięcie w zakresie kosztów procesu oparto na przepisie art.

98 k.p.c., kreującym zasadę odpowiedzialności za wynik postępowania. Zgodnie z tą regulacją strona przegrywająca sprawę obowiązana jest zwrócić przeciwnikowi koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony (koszty procesu). Warunkiem zasądzenia od strony przegrywającej na rzecz przeciwnika kosztów procesu jest zgłoszenie żądania, który to w niniejszej sprawie został spełniony, albowiem wniosek taki został zgłoszony przez powódkę w pozwie. Na zwrot kosztów procesu złożyła się jedynie kwota 30 złotych, która powódka obowiązana była uiszczyć jako opłatę sądową od pozwu. (punkt III wyroku).

Zarządzenie:

Odpis wyroku wraz z uzasadnieniem doręczyć pozwanej oraz pozwanemu.